ЛИПЕНЬ

1973

Київ

Рік видання 47-й

№ 13 (911)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

ХИТРОЩІ ХАПУГИ

— Та ось дружок почав бешкетувати в цеху, довелося зв'язати.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Нездійснена мрія

(Щоденник любителя яєчні)

«Понеділок. Шоста година ранку. До початку зміни цілих дві години. Що б це приготувати на сніданок? Про що я мріяв увечері? Ага, про яєчню. Із двох яєць. На салі.

Швидко вмиваюся. Хапаю сковорідку і біжу на кухню. Стою, наперед смакую. За двадцять хвилин змінюю рішення: не з двох, а з трьох яєць! І обов'язково — на салі. Ще за п'ятнадцять доходжу висновку — з чотирьох! І побільше сала. По годині роздумів кількість яєць майбутньої яєчні доводжу до п'яти. За півтори години заприсягаюся: зроблю яєчню з шести яєць. І щоб у салі плавала. Снідати так снідати! Ще через десять хвилин згадую, що до яєчні добре пасує цибуля. От зараз накришу цибулі і посиплю яєчню. Дивлюся на годинник: треба бігти на роботу... Прощавай, моя яєчня. До вечора...»

«Сьома година вечора. Приходжу з роботи. Переодягаюсь. Беру сковорідку і шість яєць. Іду на кухню. Стою і згадую усі відомі рецепти. Яєчня по-козацькому. Яєчня по-турецькому. Яєчня по-селянському. А ще — яєчня «фантазі». Знаю напам'ять книгу про смачну і поживну їжу. Можу екзамен складати. Особливо розділ про яєчню. О дев'ятій годині вечора дійшов висновку: треба готувати яєчню з семи яєць. Об одинадцятій зрозумів: з восьми — і не менше. Ледве не заснув стоячи. Пішов спати».

«Вівторок. П'ята година ранку. До початку зміни цілих три години. Не вмиваючись, хапаю сковорідку і біжу на кухню. Стою і мрію. Якби я був художником, я малював би тільки яєчні. З п'яти, шести, семи і навіть восьми яєць. Найкраще — з восьми. Тільки з восьми! З салом і цибулею. А то й з дев'яти можна. Без двадцяти вісім. Треба бігти на роботу. Може, прогуляти? Ні, лаятимуть. Нічого, увечері я засмажу собі яєчню з десяти яєць. Цілий десяток розіб'ю, перебовтаю і — на сковорідку. А запах буде!..»

«П'ятниця. Четверта година ранку. Не одягаючись, прожогом кидаюся на кухню. Тримаю сковорідку і десять яєць... Півзарплати — та що там! — півжиття за яєчню!..»

* * *

Цей щоденник належить робітникові Броварського заводобудівного комбінату. Він надіслав його до редакції, обірвавши на найцікавішому місці. Природно, нас мучила цікавість: з'їв чи не з'їв він, нарешті, те, про що так мріяв.

Знайти його було не важко. Гуртожиток комбінату, де він мешкає, міститься у Броварах на вулиці Головній, 12а. Ми знайшли автора щоденника на четвертому поверсі на кухні. Він збирався смажити яєчню з... 15 яєць.

Шансів на те, щоб цього разу таки здійснити свою мрію, у автора щоденника не було. У черзі до єдиної на весь гуртожиток газової плити він стояв сорок восьмим.

— Хоч як поспішаю, а чомусь завжди приходжу на кухню останнім, — бідкався він.

— Послухайте, — звернулися ми до черги, — чому б вам не піти до коменданта, дирекції комбінату. Хай привезуть ще кілька газових плит...

— Зверталися, — обізвалися мешканці гуртожитку, — привезли газові плити і... поставили їх на першому поверсі, щоб іржавіли. А підключати вперто не хочуть. Їм не горить.

П. ЮРКО.

У ряді областей капітальне будівництво ще має серйозні недоліки: зусилля будівельників та матеріальні ресурси розпорошуються по багатьох об'єктах. А це призводить до розтягування строків спорудження, зростання обсягів незавершених робіт. У результаті держава не одержує своєчасно віддачі од коштів, які спрямовуються на капітальне будівництво.
(З газет).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

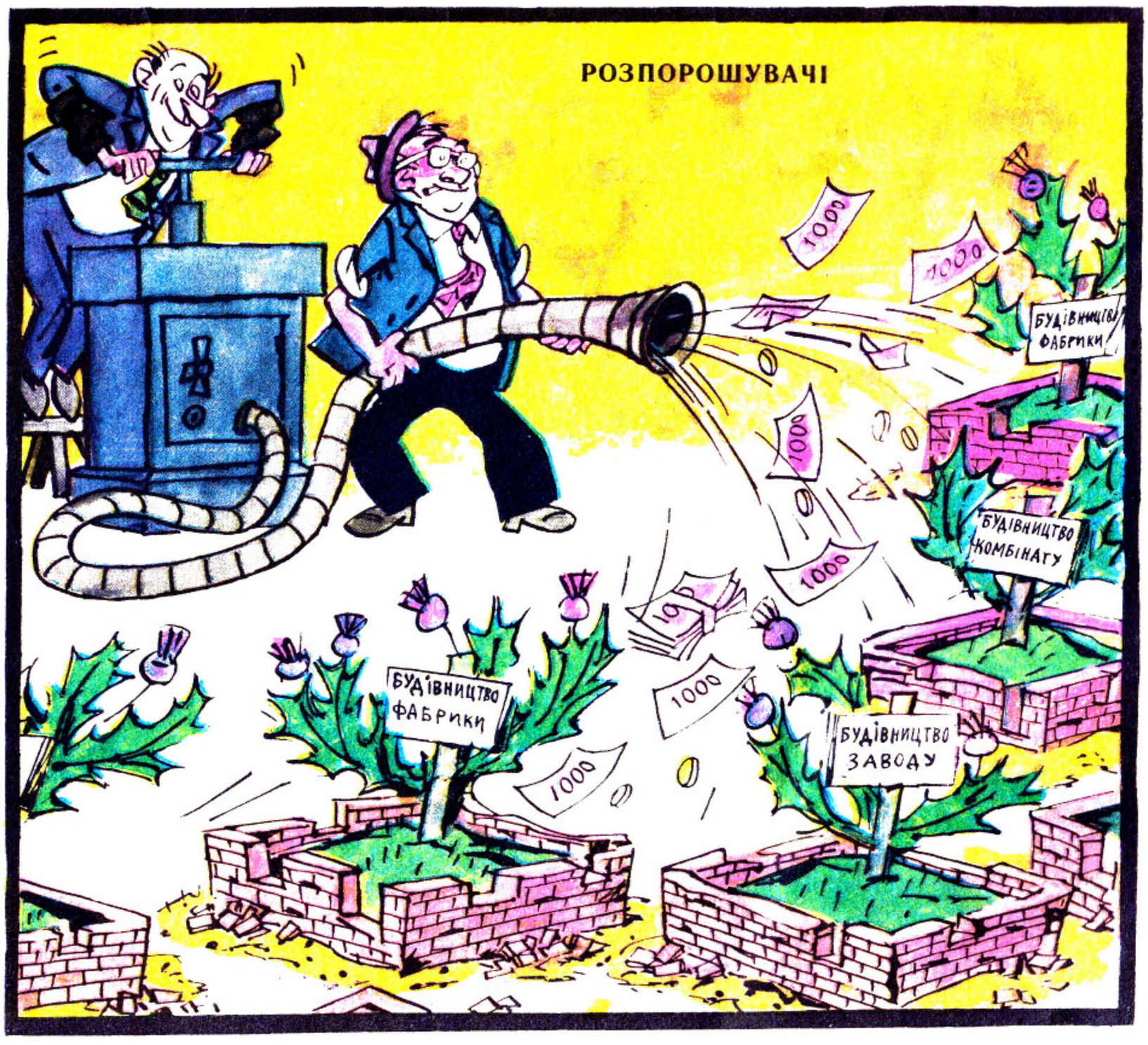

МІКРОБАЙКИ

ПОХВАЛИВ

— Ну й молодець! —
Хвалив Рябко Щеня, —
Ану вкуси,
Ану вкуси Коня.
Отак його за хвіст
зубами — клац! —
Рвонулося Щеня,
А Кінь копитом — бац!
Заверещало, впало
і здиха...
А де ж Рябко?..
Сховався од гріха.

КІТ

Зловив Кіт мишку невелику
І наробив такого крику,
Що все живе тікало з двору!
А як ковбаски із комори
Потяг, нанизані на шнур,
Про це — ніде ані мур-мур.

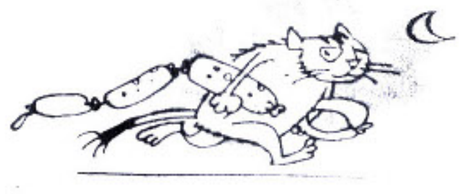

ВОВЧА ПРОПОЗИЦІЯ

Вовк на нараді у ліску
Вніс пропозицію таку:
— Оскільки Віл
знесилів і оглух,
І плуга вже йому не потягти,
Бо й ледве вже хвостом
одгонить мух, —
Послать його
кошару стерегти!

Борис ЧАМЛАЙ.

м. Кіровоград.

Мал. И. КОГАНА

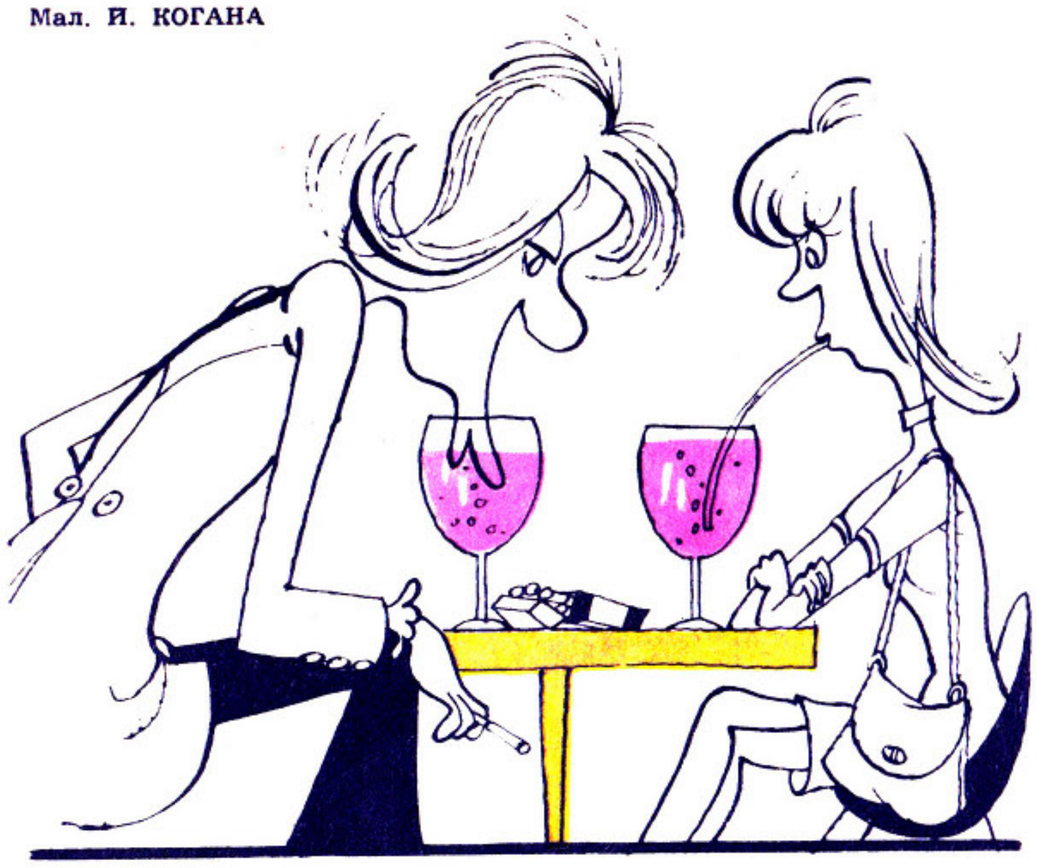

Без слів.

Врахуйте специфіку...

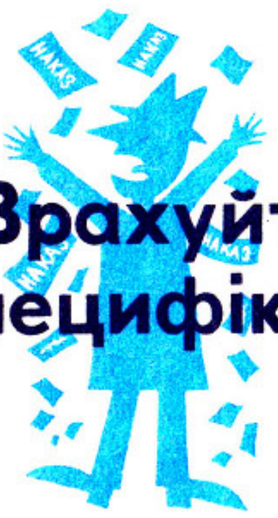

Прикро, звичайно, але треба визнати, що вищі і середні спеціальні учбові заклади не завжди крокують у ногу з життям, їх навчальні програми не враховують специфіки роботи окремих підприємств та їх потреб у тих чи інших спеціалістах.

Приміром, інженерам та бухгалтерам, що працюють на Харківському велосипедному заводі імені Петровського, недостатньо мати лише інженерні або бухгалтерські знання. Вони повинні також добре володіти деякими суміжними професіями: вантажника, прибиральниці, підсобного робітника тощо. І не тільки володіти, але й бути психологічно підготовленими до того, що кожної хвилини може виникнути нагальність кидати ватман, рейсфедер чи арифмометр і братися за носилки або віник.

На жаль, кадри, що їх виковують або вже викували для цього заводу, не завжди відповідають цим вимогам. Я вже не кажу про те, що більшість із них не мають відповідної фізичної підготовки.

Де вже тут думати про високу продуктивність праці! Та ще гірше, що ті кадри не підготовлені психологічно. Вони вважають, що коли в них диплом інженера в кишені, то й роботу мають виконувати відповідно до своїх знань і здібностей. І не зважають на те, що заводу, може, більше потрібні не інженери-конструктори, інженери-економісти, а інженери-вантажники, інженери-підсобники.

Що це справді так, переконують щомісячні накази директора заводу товариша Афонського. Вони регулярно появляються на початку другої декади кожного місяця, бо саме в цей період план, спущений заводу, починає тліти, а там і горіти.

Сама технологія появи таких наказів теж яскраво демонструє, наскільки прекрасно працює заводська служба НОПу. Товаришу Афонському абсолютно не потрібно витрачати дорогоцінні хвилини на написання нової цінної вказівки. У секретаря-друкарки є заготовки: «У зв'язку з виробничою необхідністю і для виконання плану ..... місяця направити в розпорядження начальників цехів — складального тов. Бабича і лакувального тов. Волошина з... по... включно для роботи в третю зміну таку кількість працівників із оплатою згідно КЗОПу...»

Таким чином, тов. Афонському залишається лише визначити, якого саме місяця план треба рятувати, протягом скількох днів інженери, бухгалтери та рахівники повинні його рятувати та скільки їх для цього потрібно.

Кожен місяць, звичайно, має свої особливості. У січні, приміром, 60 «ітеерівців» протягом восьми днів забезпечили план і врятували директорову репутацію. У лютому ситуація була складнішою, тому перекваліфікувалося 90 чоловік. І не на тиждень, а на 15 днів.

Так от я й кажу: якби учбові заклади готували не тільки інженерів-економістів та бухгалтерів-економістів, але й інженерів-вантажників, — усе було б гаразд. А то сьогоднішні фахівці не розуміють доцільності розпоряджень тов. Афонського. Та ще й кажуть, що така перекваліфікація дорого обходиться державі.

В. БАЛАШІВСЬКИЙ.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ПЕДАГОГІЧНЕ УНАОЧНЕННЯ

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Дітей треба вчити не тільки на позитивних, а й на негативних прикладах — такого висновку дійшов директор Подільської середньої школи Кам'янець-Подільського району М. С. Михайлюк. А дійшовши, відразу вирішив продемонструвати, як не треба ставитися до природи. Для цього він звелів зрубати красені-дуби, які росли біля школи.

Тепер підійшла черга шкільних ставків. Оскільки ж т. Михайлюку з ними важче упоратися, на допомогу прийшов голова місцевого колгоспу «Зоря» І. С. Кисилівський — в ставки спускаються відходи пального та мастил.

РАДІОФІКОВАНІ ШПАКІВНІ

ХЕРСОНСЬКА ОБЛАСТЬ. (Кор. ТАП). Неабияку творчу ініціативу проявили юні натуралісти села Метрополь Новотроїцького району: сотні радіорепродукторів, які в хатах колгоспників уже другий рік не подають ані звуку, вони вирішили переобладнати на шпаківні.

Палкий любитель живої природи — начальник Новотроїцького райвузла зв'язку т. Черкас В. П. — високо оцінив почин метропольських ентузіастів і висловив упевненість, що з таким же успіхом будуть використані мовчазні радіорепродуктори і в інших селах району.

ЩО ВАМ СМАКУЄ?..

УСМІШКА

Біля роздавального віконця їдальні було вільно. Я зразу ж поставив на пластмасовий піднос миску борщу.

— На друге що полюбляєте? — гречно поцікавилася симпатична молодичка у білосніжному німбі.

— Прошу биточок.

— Смажений чи паровий?

— Давайте смажений.

— З підливою чи без неї?

— Можна з підливою.

— На гарнір що замовляєте? — продовжувала розпитувати хазяйка віконця, тримаючи в руці порожню тарілку. — Пюре, горох, капусту, гречку?

— Хай буде гречка, — вибрав я.

— До гарніру що просите: огірочок, капусту чи помідорчик?..

Люб'язність служительки кухні викликала подив, а заодно й легке роздратування. Чи, бува, не оголошено черговий тиждень ввічливості або декаду культурного обслуговування? А можливо, прийняла мене за ревізора?

— Що до гарніру просите? — лагідно повторила запитання.

— Кладіть, що хочете.

— Але ж смаки у людей різні...

— З'їм огірочок.

— Консервований чи квашений?

— Квашений.

— Порізати чи цілий до смаку?

— Цілий.

— Ясно. Людко, заповнити встигла? — повернулась вона до подруги, що сиділа поруч за маленьким столиком.

— Так, можеш відпускати.

— Котлету з локшиною будете їсти? — безбарвним тоном запитала видавальниця.

— Чому котлету? Ми ж про биточок з гречкою домовились?

— Нема.

— Що значить — нема? Для чого ж було випитувати, що я полюбляю?

— Соціологія. Запити відвідувачів вивчаємо.

Іван СЕНЮК.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

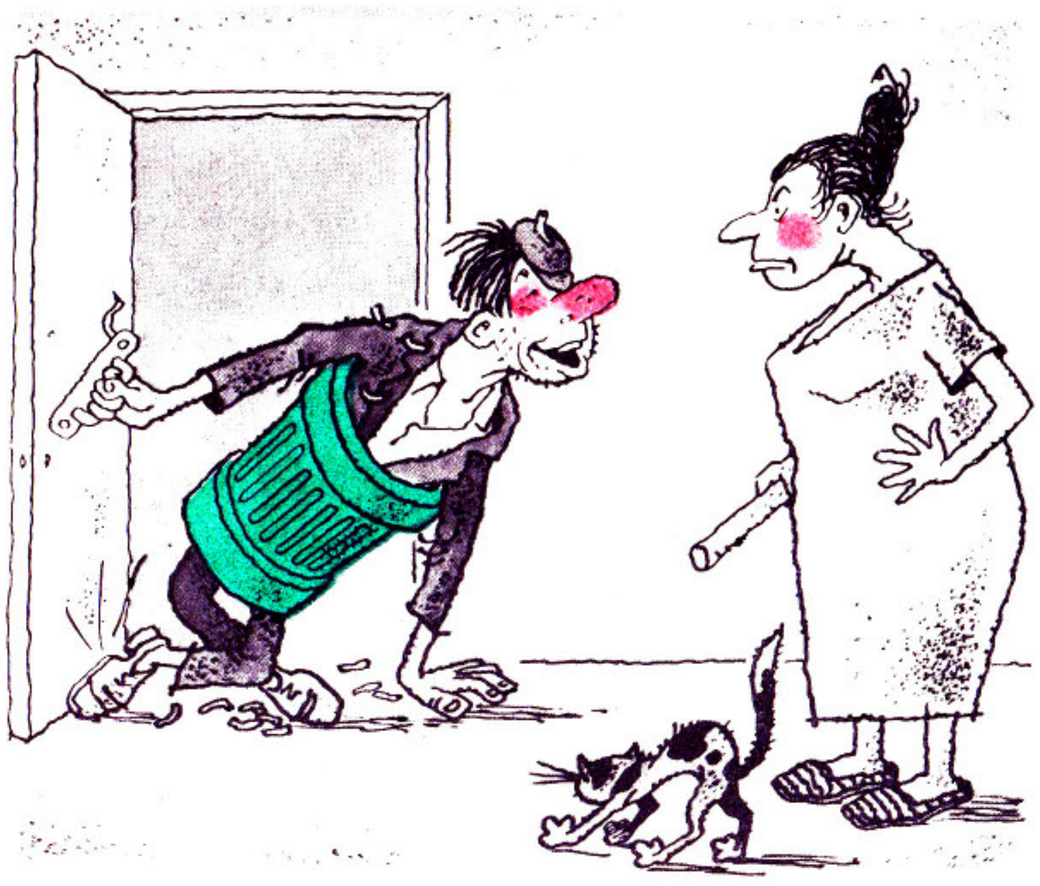

— Невже ти думаєш, що я п'яний?!

СМІШИНКИ
Мініатюрні
НА ТЕМИ
літературні

КВІТЧАСТІСТЬ

Там, де застій у думці
частий, —
Там стиль з'являється
квітчастий.

ЗБАГАТИВ

Літературу збагатив
На довжелезний... примітив.

КРОПИЛЬНИК

Один рядок невдалий
схопить —
Весь твір цей критик
брудом скропить.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

СПІВЕЦЬ СЕЛА

Оспівує левади, роси,
Свист хуртовини, гук грози,
Граблі, лопати, вила, коси,
І гарби, й сани, і вози...
Але й рядка — селу
новому:
Літ сорок, як не був
у ньому.

МІНІАТЮРИ

БАРАНЯЧА ОЦІНКА

Баран оцінював нові ворота:
— Еге, розбити їх — важка робота!

МРІЯ ЩАСЛИВЦЯ

«Якби ще виграть до автомашини
На лотерею запасні частини».

О. КАРПОВИЧ.

РОДИЧКА

Як Муху вигнав Слон зі складу,
Скрізь виливала та свою досаду:
— А ще ж і родич! Буцімто й не зна,
Що з Мухи зроблено Слона!

Петро ГРИШКО.

«ПОДАРУНОК»

Зозуля сіла раз
В чуже гніздечко
Й знесла яєчко.
А потім хвалиться:
— В гостях бувала...
Яєчко там своє
Подарувала!

М. ЛОБОДА.

с. Красичка
Середино-
Будського району
на Сумщині.

ДОРОГИЙ ГІСТЬ

ГУМОРЕСКА

Занесла якось мене доля у самісінький центр Києва — на Хрещатик. Дивлюсь, стоїть біля станції метро тролейбус, а коло нього симпатична дамочка раз у раз люб'язно вигукує: дорогі, мовляв, гості нашої славної орденоносної столиці України, сідайте мерщій, та поїдемо на цікаву екскурсію...

А чому й справді не поїхати? Вліз я у тролейбус та й умостився на вільному місці. Незабаром зайшов екскурсовод, і ми рушили в подорож.

— Шановні друзі, — розпочав екскурсовод, — наш древній і, водночас, вічно юний Київ, місто-герой, займає площу сімдесят сім тисяч га, і живе в ньому понад один мільйон сімсот тисяч життєрадісних і працьовитих киян. А влітку у нас буває стільки ж, коли не більше, туристів...

— Між іншим, туриста у Києві легко впізнати,— раптом озвався до мене сусіда, — он гляньте, лишень, на ту дєвушку — дев'яносто дев'ять проти одного, що це гість.

Я глянув. Попереду тротуаром повільно рухалося таке собі граціозне створіння у наймоднішому брючному ансамблі і з розпущеним по плечах білим волоссям.

— Нічого особливого, — кажу,—таких модниць нині скрізь до біса розвелося...

— А ви пригляньтеся, що вона несе! Аж три київських торти! На таке здатний лише приїжджий. Корінному киянинові ні до чого отак оптом свої славнозвісні торти закуповувати. Ой! — раптом сахнувся мій новий знайомий. — Знаєте, і досі ніяк не звикну!

Я й собі трохи отетерів, бо ота граціозна «дєвушка» саме повернулася, і на нас глянуло обличчя з рудою бородою.

Невдовзі ми вже були на схилах Дніпра.

— Отам, нижче, Аскольдова могила, — вів далі наш гід, — ото за Дніпром — Березняки, Русанівка, Гідропарк.

— Яка ж краса! — мимоволі вихопилося в мене. — Доводилося бувати і на Ай-Петрі, і на горі Ахун, але, здається, такого чудового краєвиду ніде не бачив.

— Еге, то, видно, що ви тут уперше,— смикнув мене за рукав спостережливий співрозмовник.— А я вперше побачив Київ, коли визволяв його. А оце — втретє і дещо вже таки знаю, тож слухайте сюди. Он у тому гідропарку вигляда з-за дерев теремок. То — ресторан «Мисливець». Якщо вам закортить там поласувати улюбленим шніцелем чи то тюфтелями, то не просіть і не моліть — не дадуть. Зате ведмежатини, вепрятини й іншої мисливської екзотики вживайте скільки й подужаєте...

— ...Взагалі, парками наше місто дуже багате, — сказав наш гід, коли ми опинились в Центральному парку культури й відпочинку.

Вірите, мені знову перехопило дух від захоплення. Відвідував я і знамениту уманську Софіївку, і Никитський ботанічний сад у Криму, і Зелений Мис у Батумі, але такого ще зроду не бачив!..

— ...Парків, скверів і бульварів у нас аж двісті тридцять два, — продовжував гід, — а всіх зелених насаджень — близько п'ятдесяти тисяч га. І влітку, і взимку прикрашають і оздоровлюють вони наше місто. Тим-то ж кияни і живуть у середньому сімдесят шість років...

— А чого б їм не жити, — прокоментував мій балакучий сусіда. Адже мають і Тарапуньку зі Штепселем, і Сову з Паламаренком, і в «Спортлото» щоразу виграють. Он одна киянка виграла аж десять тисяч із гаком! Уявляєте?

— Та чув. Як вона й зуміла?!

— Кажуть, родичі допомогли. Повикреслювала геть усіх. Цебто, хто коли народився, одружився, розлучився...

«Щастить же людям,—нишком зітхнув я, — а тут рідні теж чималенько, та що від неї маєш, опріч поздоровчих листівок при якій-небудь оказії?.. Е-хе-хе»...

— Розморило трохи? — почувши мої зітхання, співчутливо озвався сусіда. — Мене теж. Та воно й не дивно: кожен із нас, туристів, з ранку й до вечора на ногах. Бо ж кортить побачити й почути якнайбільше. У нас, в Архангельську, теж чудово, але там — своє, а тут — своє. От і гасаєш, розглядаєш... А ви, пробачте, звідки? Може, теж із Півночі? Чи не з Прибалтики? — поцікавився він наостанку. — Російською володієте досить пристойно, але все ж таки з якимось невловимим акцентом.

— Та-а-а... — зам'явся я, — трохи не вгадали. Щоправда, живу я теж північніше Києва, але... але не в Прибалтиці. З Пущі-Водиці я, може, чули...

Про те, що із своєї рідної Пущі-Водиці дістався до центру Києва трамваєм, я дипломатично змовчав.

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Після закінчення робочого дня голова виконкому Ганно-Требинівської сільської Ради (Кіровоградська область) Бузько Н. П. залишалася у своєму кабінеті, підраховувала якісь гроші, клала їх до кишені й лише тоді ішла додому.

Помітили це колгоспники і написали редакції листа з проханням перевірити діяльність голови, бо вони підозрювали, що вона нечиста на руку.

Як показала перевірка, люди мали рацію. Заступник голови Устинівського райвиконкому тов. Зелений сповістив, що Бузько дійсно зловживала своїм службовим становищем. Зокрема, виписувала фіктивні квитанції на самооподаткування, а гроші привласнювала.

Депутати Ганно-Требинівської сільської Ради на своїй сесії не лише належно оцінили «діяльність» Бузько, а й дали їй по руках. З посади голови сільради її звільнено. Матеріали ревізії передано слідчим органам.

НІЯКИХ «АЛЕ»!

Цього разу на порядку денному засідання клубу не стояло організаційного питання (про прийом нових членів). Малося на увазі лише скласти загальні заходи по дальшому стимулюванню губителів природи, розробити конкретні рекомендації щодо інтенсивного запаскудження річок, знищення зелених насаджень і тому подібних діянь, які прикрашають кожного дійсного члена нашого клубу.

Та несподівано до зали засідань завітав інженер Українського науково-дослідного інституту поліграфічної промисловості С. Водолазький.

— Сьогодні прийому нема! — з властивою йому демократичністю повідомив головуючий.

— Та я ж зі Львова приїхав, — промовив відвідувач. — Може, як виняток...

— Хіба що, — згодився головуючий і з властивою йому діловитістю додав: — Швиденько викладайте, які такі заслуги дають вам підстави проситися в члени нашого клубу? Розказуйте, який ви губитель?

— Та я, власне, не губитель, а любитель природи...

— Таким тут не місце! — з властивою йому гостинністю пояснив головуючий.

— Та, можливо, мені вдасться порекомендувати...

— Кого? Конкретно!

— От у тім-то ж і справа... Але вислухайте мене, будь ласка! Рибалка я, любитель. Багато років ми з товаришами виїжджали відпочивати на невеличку річку Верещицю. Однак за останні два роки риба тут почала швиденько зникати. Бо коло села Повітного у Верещицю вливається майже така сама річка з промисловими відходами львівських підприємств. Написав я про це в обласну газету, і редакція, посилаючись на обласну інспекцію по охороні природи, повідомила, що тепер Київське спецуправління «Союзсанпромбуд» веде будівництво каналізаційного колектора, який буде введено в експлуатацію аж у 1974 році. Але ж, товариші, — почав гарячкувати відвідувач, — до 1974 року, при таких темпах забруднення, з Верещицею по суті буде покінчено. А у Верещицю ж із Дністра риба навесні йде на нерест...

— Заспокойтеся! — з властивою йому витримкою зауважив головуючий. — Ми, зі свого, звісно, боку, також були стурбовані цим повідомленням газети. Але, на щастя, тут сталося якесь непорозуміння. Ми все уточнили. З нашої точки зору, там усе гаразд, бо названий вами колектор при нинішніх темпах будівництва не тільки в 1974, але й у 1975 році ще не буде, богу дякувати, закінчено. Таким чином, є шанси не лише з Верещицею розрахуватися, а й самий Дністер добряче запаскудити. Радує нас також і те, що навіть коли колектор збудують, то ще невідомо, чи на той час будуть у повному обсязі завершені очисні споруди, а без них той колектор мало чого вартий.

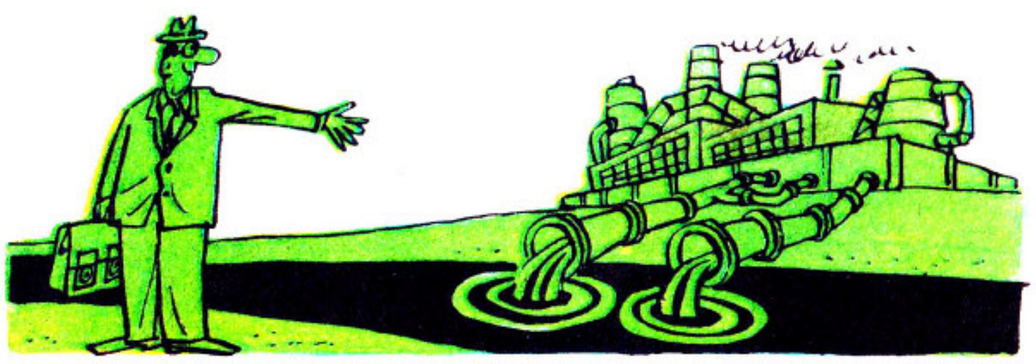

— Але ж...

— Ніяких «але»! — з властивою йому ввічливістю перебив головуючий. — З точки зору нашого клубу, все йде просто чудово. Єдине нас трохи засмучує: ми, на жаль, сьогодні не можемо прийняти до лав нашого уславленого клубу конкретних осіб, які цілком на це заслуговують. Бо ті, що свого часу так акуратно не подбали про будівництво колектора та очисних споруд, тепер уже, як мовиться, «колишні». А «колишній», за статусом нашого клубу, не може стати його дійсним членом. Однак ми сподіваємося, що згодом матимемо змогу повернутися до цього питання й віддати належне тим, хто з похвальною прохолодою ставиться до будівництва колектора й очисних споруд. Ото й усе! Пробачте за увагу! — з властивою йому вихованістю закінчив головуючий.

О. КРУКОВЕЦЬ.

З історії великих відкриттів

При розділі майна виявилося, що хтось із спадкоємців одержав на один атом більше. Врешті-решт, і його розщепили.

—

— Просиджуєш цілі ночі над своїми схемами! — бурчала дружина. — Тільки свічки марно переводиш.

І Едісон, зітхнувши, винайшов електричну лампочку.

—

Той, хто придумав порох, теж сподівався, що його винахід використовуватиметься виключно для святкових фейєрверків.

—

— Ці бракороби з індпошиву знову зіпсували мені штани! — лютував Піфагор. Потім махнув рукою та й почав шукати своїй обновці путнє застосування.

В результаті було виведено нову теорему, відому нам під назвою «Піфагорові штани».

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

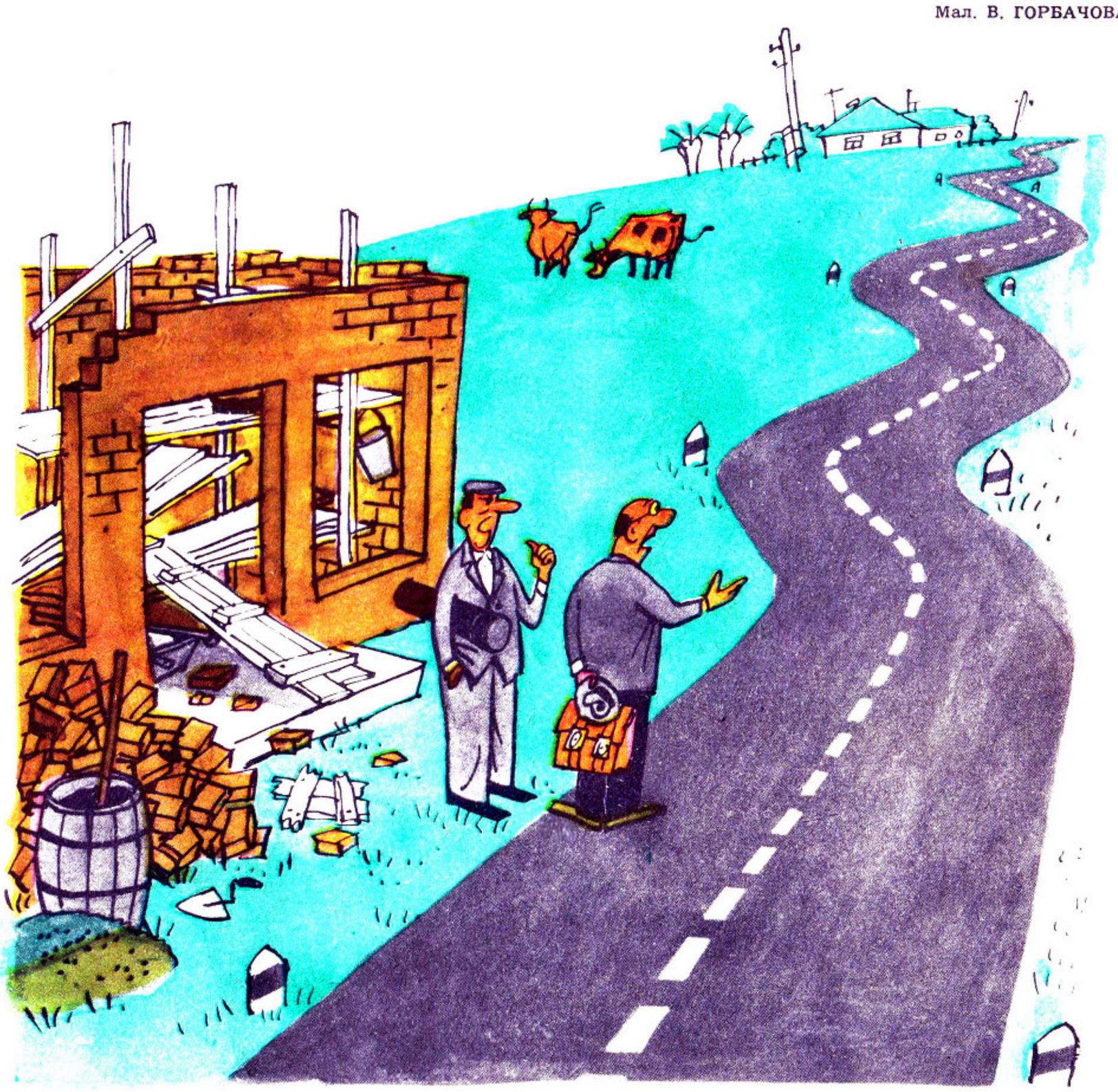

— Що це ви таку нерівну дорогу проклали?
— А тут за проектом «Чайна» стоятиме...

Мал. Й. КОГАНА

— Ти навіщо їм сказала, що ми їдемо до моря?
— Я, Васю, вирішила за одним рипом познайомити тебе з усіма моїми родичами.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Перепрошую — а чоловіків ви рятуєте?..

Мал. А. СУЧКОВА

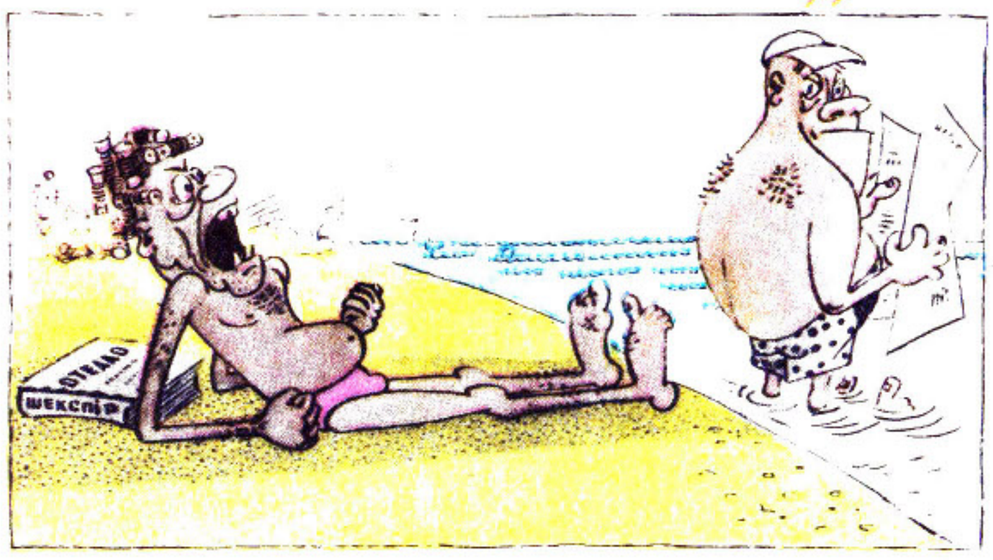

— Громадянине, відійдіть і не застуйте сонця — мені завтра у театрі Отелло грати!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

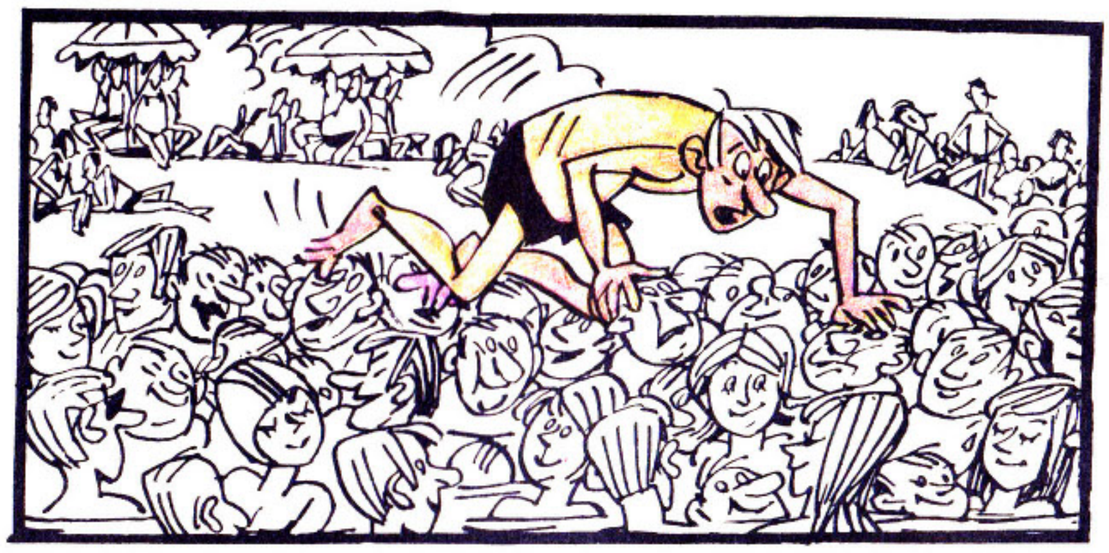

— Скажіть, будь ласка, до води ще далеко!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

У жаркий день.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

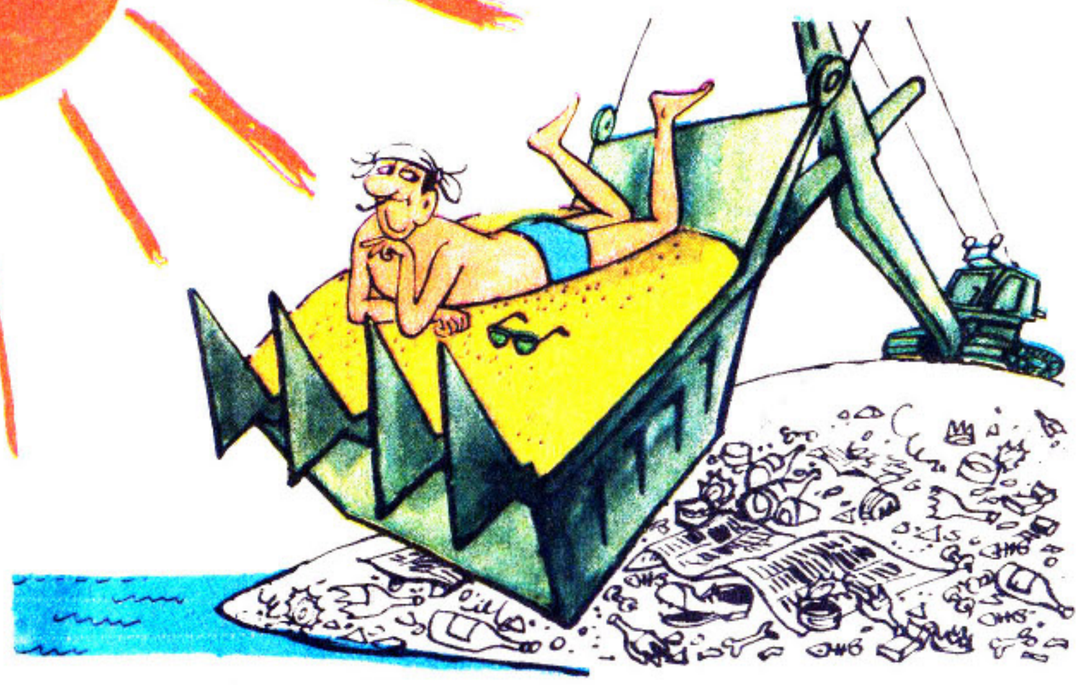

Зі своїм пісочком.

Мал. В ЮЖНОГО

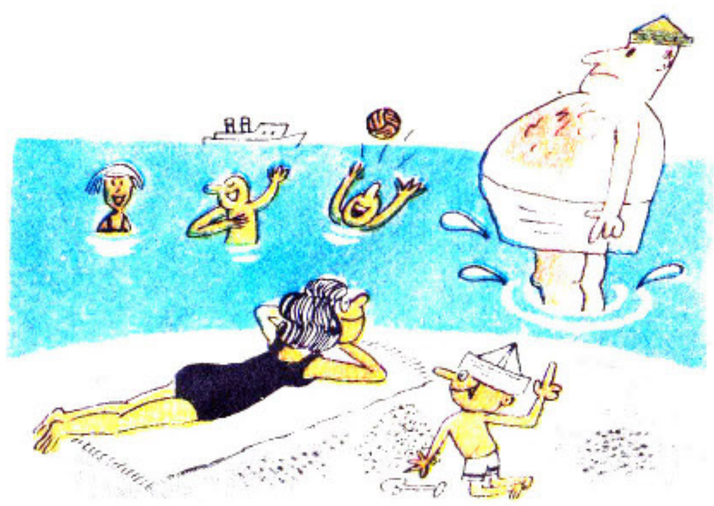

— Мамо, а море не може вийти з берегів!..

СТУДЕНТИ ЖАРТУЮТЬ

З ТЛУМАЧНОГО СЛОВНИКА

ЖЮРІ — об'єктивні суб'єкти.

ЗАЛІКОВА КНИЖКА — каталог драм, колекція автографів.

КОНФУЗ — зустріч із деканом на вулиці опівночі.

НІ ПУХУ, НІ ПЕРА! — традиційне напрошування на образу.

ЧУДО — вихід викладача з аудиторії під час іспиту.

МАЙЖЕ ЗАПОВІДІ

Будь тактовним. Коли екзаменатор відповідає на твій білет, не переривай його.

Будь скромним. Створи у викладача враження, що головного не сказав лише тому, що дуже цінуєш його час.

Будь чемним. Не засмучуй викладача відмовою прийти ще раз.

Не будь пожадливим. Якщо тобі дали громадське доручення, поділися ним із товаришем.

Будь уважним. Одержавши стипендію, повіддавай борги, не відходячи від каси.

У СВІТІ НАУКОВИХ ЧУТОК...

Літературознавець І. С. Петрук після ретельних пошуків встановив, що поет XVIII століття Утюжников обідав у графині Розумовської-Феніх не в середу 25 серпня, як вважали раніше, а в четвер 17 серпня.

Поправку до прислів'я «З мухи зробити слона» запропонував аспірант-філолог Графинчик:

— З мухи можна зробити тільки слониху.

ВІД СЕСІЇ ДО СЕСІЇ...

Студент Петренко, поспішаючи на екзамен, перебіг дорогу чорній кішці. Через дві години нещасна тварина потрапила під трамвай. Що характерно, Петренко одержав «відмінно».

—

Готуючись до екзамену, студентка записала потрібні формули на долонях. Асистент, помітивши це, звернувся до дівчини:

— Прошу вашу руку!

— Вибачте, — ледь чутно відповіла збентежена дівчина, — я повинна спочатку запитати у мами...

—

Професор: — Чому ви хвилюєтесь, юначе? Боїтесь моїх запитань?

Студент: — Ні, професоре, своїх відповідей.

—

— Уявляєш? Вийшов підручник твісту.

— Та невже? Як називається?

— «Олівер Твіст».

—

— Хоча вчора цілий вечір дивилися на зорі, сьогодні знову одержала двійку з астрономії.

—

— Ви коли-небудь перестанете запізнюватись на лекції?

— Звичайно, адже я колись закінчу інститут...

СТУДЕНТСЬКЕ ЖИТТЯ МОВОЮ КІНО

Запрошення до декана — «Вимушена прогулянка» або «Чоловіча розмова».

Незаслужена п'ятірка — «Зигзаг удачі».

Екзамени — «Вогонь, вода і... мідні труби».

Важкий білет — «Наодинці з ніччю».

Допомога товаришеві на екзамені — «Викликаю вогонь на себе».

Відмінники — «Сильні духом».

Студенти (з власної точки зору) — «Веселі хлоп'ята».

Студенти (з точки зору оточуючих) — «Ну й молодь!»

Студентські роки — «Кращі роки нашого життя».

Той, кого позбавили місця в гуртожитку — «Вигнаний з раю».

Зібрав і підготував
Микола ГОЛОВАТИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

В ремонтно-будівельному управлінні Дніпропетровського обласного управління побутового обслуговування продавали цеглу та шифер індивідуальним забудовникам лише при умові, щоб вони одночасно оплачували і вартість ремонтних робіт. Звичайно, самого ремонту ніхто й не збирався робити, зате акти фіктивні складали справно. Мовляв, це ж приватники, з ними не варто панькатися.

Про все це Перець писав у фейлетоні «Давайте будемо панькатися» (№ 1 за 1973 рік), де висловив думку, що так званий приватник має на різні побутові блага такі ж права, як і мешканець комунальної квартири. А закінчувався фейлетон побажанням не панькатися саме з тими, хто на отому «приватникові» руки собі гріє.

Заступник голови Дніпропетровського облвиконкому тов. Чередниченко повідомив, що побажання Перця враховано. За грубі порушення встановленого порядку подання послуг населенню начальника рембудуправління Колесника та майстра Ракаєва з системи облпобутуправління виставили.

Редактор газети «Культура і життя» поет Петро Микитович БІБА

(З нагоди його першого 60-річчя)

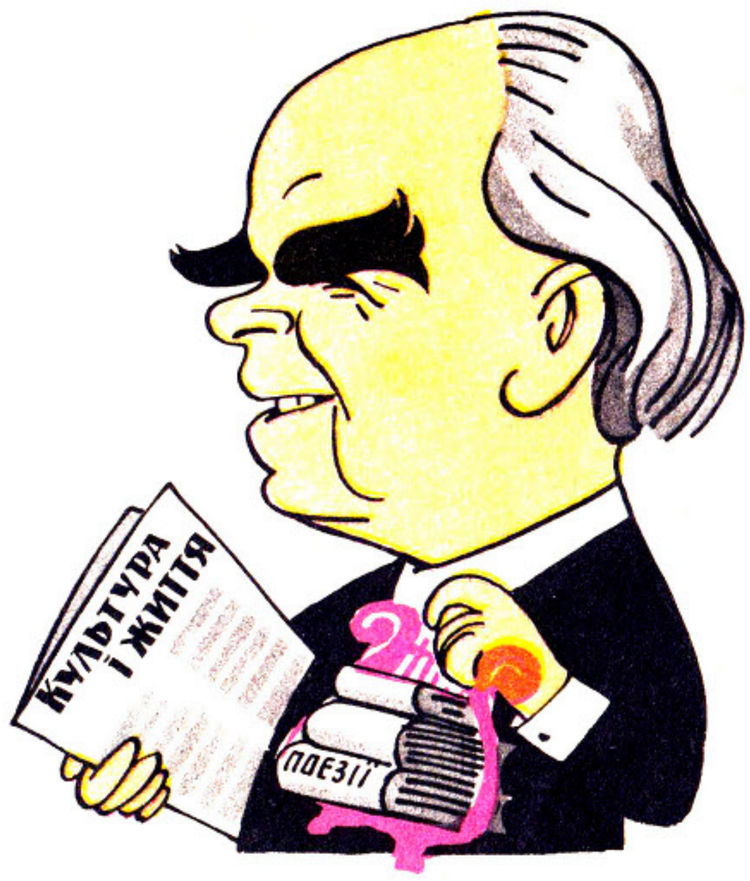

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ЩО БУВАЄ, КОЛИ...

Звернувся я до компетентних кіл за консультацією.

— Що, — поцікавився, — буває, коли хтось про щось дуже мало знає?

— Ідіть, — почув у відповідь, — знаєте куди?

— А куди?

— У Совський тупик.

— А що це таке?

— А не, — розтлумачили мені, — під'їзні залізничні колії Київського трамвайного парку імені Шевченка. Там якраз один маститий нопівець вивчає досвід надшвидкого вантаження і розвантаження вагонів. То він і розкаже...

Я подався за вказаною адресою. Дивлюсь: по тупику справді чоловік сновигає. Підходжу до нього:

— Драсця!

— А матері його трясця! — одказує він і посміхається: — Це не на вашу адресу, а на адресу прогресу. Того, що на сітково-електродному заводі імені Письменного намітився.

— А при чому тут завод? — питаю.

— Колії в трамвайного парку орендує, — пояснює спец у галузі наукової організації праці.

— То прогрес, кажете, намітився?

— Ще й як! Позаминулого року перепростої вагонів із вини цього підприємства становили 3397 годин, торік — 5088. Нові рубежі у вагонних перепростоях взяли сітковики-електродники цього року. Це вам що — не прогрес?

— І що ж, — допитуюся, — тому прогресові сприяє?

— Порядку немає—ось що сприяє. А ще таке буває: Грицько або Стецько на роботі дрімає. Бо «під мухою» перебуває.

— Ну, а чи знаєте ви, скільки часу розвантажується, приміром, ота, — тицьнув я пальцем у вагон із дротом, — залізнична тара?

— Майже добу, — відповів спец. — Замість трьох годин. Вагон бо у тупику. І в прямому, і в переносному розумінні!..

Далі я вже й розпитувати не став — знає людина усе, про що не спитай. А мене ж якраз інше цікавить: що буває, коли хтось про щось мало знає?

Ота цікавість і привела мене до головного інженера сітково-електродного заводу П. О. Косенка. І одразу ж зрозумів, що натрапив на потрібну мені людину: виявляється, про вагон, що в прямому і переносному розумінні у тупику перебуває, Петро Олексійович не знає. Та й взагалі про те, що коїться на вантажно-розвантажувальному майданчику, знає він дуже поверхово. «Я, — каже головінж, — не в курсі. Заступник директора Юрій Васильович Самаркін у курсі: він безпосередньо за вантажні операції відповідає»...

Заходжу до заступника директора, і виявляється, що він теж майже нічого не знає.

Простую до директора А. М. Вакуленка. Анатолій Миколайович дещо знає. Зокрема, знає: не тільки Грицько чи Стецько, а вся бригада вантажників подеколи «під мухою» перебуває. І, звісно ж, дрімає. Особливо в нічну зміну...

Вийшовши з кабінету директора, я розшукав уже знайомого нопівця і поділився з ним своїм здогадом.

— Чи правильно я зрозумів, що тут, у Совському тупику, організація праці кульгає?

— Навіть на обидві ноги! — потвердив спец у галузі наукової організації праці. — Через те завод імені Письменного дуже довго вагони на приколі тримає. Ті вагони, що для народногосподарських потреб ой-ой-ой як потрібні...

Так я грунтовно і кваліфіковано проконсультувався з питання: що буває, коли хтось про щось дуже мало знає.

М. ПАЛЬЧИК.

м. Київ.

НОВІ ВІЯННЯ

ГУМОРЕСКА

Сидимо. Куримо. Розказуємо нові анекдоти. Чекаємо.

О десятій годині підходить бригадир.

— Ну? — запитуємо. — Що?

— Нічого, — розводить той руками і вмощується коло нас.

Знову сидимо. Знову куримо. Розказуємо старі анекдоти. Чекаємо. О дванадцятій з'являється майстер.

— Ну? — питаємо. — Що?

— Нічого, — зітхає він.

Підводимося. Обтрушуємо спецівки. Йдемо обідати.

По обіді сидимо. Куримо. Обговорюємо останні події на сусідній будові. Чекаємо.

О другій годині приходить виконроб.

— Ну? — запитуємо. — Що?

— Нічого, — знизує плечима виконроб і сідає поруч із нами. — Сьогодні бачив його. Молодий іще, чорнявий, кріпкий чолов'яга. Кажуть, входить у курс справи.

— І довго входитиме? — цікавиться найневитриманіший серед нас — Сашко, учень муляра.

— А ти не поспішай! — суворо каже виконроб. — Коли увійде, тоді й увійде. Тебе, в усякому разі, питати не буде. Скаже робити — роби, мовчить — сиди й не цвірінькай.

Ми похитуємо головами, погоджуючись із мудрістю виконроба.

— Чому — сиди? — не вгамовується Сашко. — Цегла є, розчин є, погода чудова. Можна було б уже всю коробку вимурувати. А ми сидимо, куримо, чогось чекаємо. Чого чекаємо?

— А того! — виконроб гасить недокурок у відрі з вапняним розчином і зручно розкидається на щиті опалубки. — Ти ще молокосос, Сашко, хоч і відростив піснярські вуса. На виробництві є закон: нове начальство — нові віяння. Не можемо ми без вказівок нового начальства працювати. Ні по-новому, ні по-старому. Зробимо — а воно не так. Пояснюй потім, вислуховуй, як тебе ж батькуватимуть. А то ще й виженуть за самоправність. Тут важливо ці нові віяння вловити, зорієнтуватися, зрозуміти, що до чого. Може, поспішати треба, а ми задніх пасемо. Може, навпаки, треба на місці потупцюватися, а ми уперед рвонули — не доженеш. А може, й узагалі вже цього будинку мурувати не треба. Тут, Сашко тонке розуміння потрібне. Второпав? Ото ж то!

Неподалік на заводі гудок сповіщає про закінчення робочої зміни. Викидаємо недопалки, миємо руки і роз'їжджаємося по хатах.

Як і вчора. І позавчора. І місяць тому.

Відтоді, як у наше будівельне управління прийшов новий начальник.

Олександр САЛЕНКО.

м. Херсон.

ВІРШ ПРО РАДЯНСЬКИЙ ПАСПОРТ

Я вовком би
вигриз
бюрократизм.
Мандатам —
туди ж дорога.
Під три
чорти з матерями
котись
усяк папірець.
Але цього...
По довгому фронту
купе
та кают
іде урядовець,
чемний
по чину.
Здають паспорти,
і я
здаю
мою
пурпурову книжчину.
До одних паспортів —
сміються роти.
До інших —
ставлення повчальне!
В пошані,
наприклад,
у них паспорти
З англійським
левом двоспальним.
Очима виївши
доброго дядю,
вклоняючись, —
може,
зглянеться,
немовби
подачку
приймають,
раді,
паспорт американця.
У польський —
вдивляються,
ніби в афішу коза.
Аж око
з орбіти
на лоб виліза
в поліцейській
слонячості звичній, —
та звідки, мовляв,
і що оце за
такі новини географічні?
І, не повернувши
голови качан,
без всяких
чуттів —
я углелів —
беруть,
не моргнувши,
паспорти датчан
та інших
різних
шведів.
І раптом
рот,
наче в горлі
дере,
скривило,
аж зуби шкірить.
Це
пан урядовець
бере
мою
паспортину червоношкіру.
Бере —
як бомбу,
бере —
як йоржа,
як бритву
на два боки гостру,
бере,
як гримучу
на двадцять жал
змію
двометрового зросту.
Моргнув
одним оком
носій покмітливо,
хоч речі
знесе вам задарма.
Жандарм
на шпика
позирає допитливо,
шпик
на жандарма.
З якою насолодою
жандармська каста
звеліла б
мене розіп'ясти
за те,
що в мене в руках
молоткастий,
серпастий
радянський паспорт.

Я вовком би
вигриз
бюрократизм.
Мандатам
— туди ж дорога.
Під три
чорти з матерями
котись
усяк папірець.
Але цього...
я
гордовито
з кишені дістану
дублікатом
коштовного грузу.
Читайте
і заздріть,
я —
громадянин
Радянського Союзу.

1929 р.

Переклад Г. КОВАЛЕНКА і К. ДРОКА.

В. МАЯКОВСЬКИЙ

(З нагоди 80-річчя від дня народження)

Малюнок художника М. Долгорукова.

СЕКРЕТ МОЛОДОСТІ

Ні,
не «молодь» то, ні,
хто горілкою
мало не зранку,
під вищання,
в лужку та в човні,
почина
полоскати
горлянку.
Ні,
не «молодь» то,
ні,
хто весною,
ночами хорошими,
розкривлявшись
у моднім вбранні,
підмітає
бульвари
кльошами.
Та не «молодь»
і ті ж,
хто свій ранок
життя незахмарений,
відчуваючи в крові
свербіж,
на романи
самі
розбазарює.
Це
хіба молоді
цвіт?
Ні!
Мало буть
вісімнадцяти літ.
Молодими —
звемо тих людей,
хто рядам
поріділим хоробрим
скаже
іменем
всіх дітей:
«Ми
життя на землі переробим!»
Молодь —
це ймення —
дар
тим,
хто вливсь в бойовий КІМ,
тим,
хто б'ється,
щоб дні труда
стали радісні
і легкі!

1928 р.

Переклад І. ПУЧКА.

ПЛЕТУН

Петро Йванович Сорокін
має душу
крижану.
Він
далекий
від пороків,
від вина
і тютюну.
Лиш одна
любов
рікою
залила,
й він в хвилі тоне, —
любить
сергою такою
висіти на телефоні.
Фарширований
плітками,
мчить він
скоком,
мов коза,
до знайомих,
щоб «між нами»
новину переказать.
Задихаючись,
в поту,
він,
діставшись
в наші далі,
ще
додасть від себе
пуд
найпікантніших деталей.
«Ну... —
почне, потисши руки, —
регіт боки вам порве:
Олександр
Петрович
Брюкін
з секретаркою живе.
А Іван Іванич Тістов,
перший
в тресті
інженер,
з цілорічного від'їзду
знов до жіночки жене.
Ну, а
в неї тут —
інтрижка...
Він, боюсь,
як різоне!..
А до речі —
всюди нишком
гомонять,
що Розенель...»
Дивну цю новину
вкупі
з іншими
всіма
обслинить
й жваво
доповість,
що
в супі
у сусідів буде нині.
Хто
і що поклав у рот,
як
імення
джигунове,
і з чиїх
таких
щедрот
в новій шубі
Іванова.
Коли
в такого
спитаєтесь ви
про бажання
найбільше,
чільне,
він скаже:
«Бажаю,
щоб став
світ
замковою щілиною
суцільною.
Щоб влізти
в щілину цю
замість ключа
і, слини ковтаючи лишки,
підмічать,
усе
до дрібниць підмічать
в чужих
ділах та ліжках».

1928 р.

Переклад Е. ДРОБ'ЯЗКА.

ПЛАКАТИ

Малюнки і текст В. Маяковського

1. КАЖДЫЙ ПРОГУЛ
2. РАДОСТЬ ВРАГУ,
3. А ГЕРОЙ ТРУДА —
4. ДЛЯ БУРЖУЕВ УДАР.

«Уж сгною, скручу их уж я!» — думал царь, раздавши ружья.

Да забыл он, между прочим, что солдат рождён рабочим.

1) Если бел сквардейщик не добьем совсем?
2) Бенгвардейщик на снова встанет на ноги
3) Если пана добьем и сломим руки
4) Руку к рабочему протянет врангель.
5) Пока не укрепится красное знамя,
Винтовка не может быть ниже брошена.

КОМУ ХОЛОДНО

На городі у Петька
Мерзнуть ручки й ніжки,
А Ванько йому гука:
— Я не змерз і трішки!

Відгадайте, малюки,
Відгадайте швидше:
Хто із них копав грядки,
Хто — дивився лише?

Борис МИРОНЕНКО.

ШВИДКИЙ РАК

Рак мале відерце
Взяв.
— Принесу води! —
Сказав.
Рік, і другий, третій
Збіг —
Рак з'явився
На поріг.
Із відеречком
Води —
Молодчина
Хоч куди.
— Я швидкий! —
Себе хвалив,
Об поріг спіткнувсь —
Розлив.
Вусом рак
Поворушив:
— Ех, навіщо
Я спішив?

С. ДМИТРЕНКО.

ПОХВАЛИВСЯ

Сашко в театрі побував
І став хвалитися — куди там!
— А я, татусю, розмовляв
З якимсь начальником
сердитим!

— І що ж начальник той хотів,
Що він казав тобі, цікаво?
— Казав, щоб тихо я сидів —
Інакше вижене з вистави.

Микола МЕЛЬНИЧЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОЛИ ІМЕНИНИ

— Коли у тебе будуть
іменини? —
Питає Костя у сестрички
Ніни.
— Тоді, — відповідає
Ніна Кості, —
Як принесуть мені
цукерки гості.

ДОПОМІГ

Допоміг Славкові Вова
Поскладати в купу дрова.
Потім Вова допоміг:
З'їв його і свій пиріг.

Ігор СІЧОВИК.

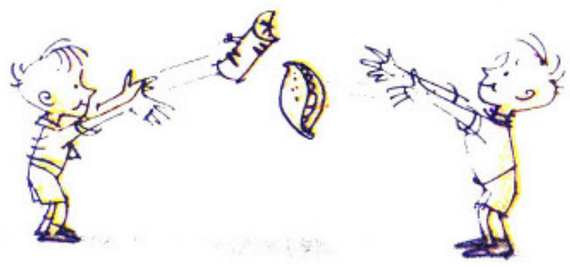

ПЕРЕКОНЛИВИЙ ДОКАЗ

Мати кличе сина Васю:
— Підійди й скажи мені:
Ти сьогодні умивався,
Замазуро мій, чи ні?

— Ну, звичайно... Ну, аякже...
Я, мамусю, тільки встав,
Зразу вмився, —
Вася каже, —
І волосся причесав.

Мати знову: — Васю, стидно...
Не обманюй, не крути:
По обличчю щось не видно,
Що підходив до води...

В хлопця личко стало сіре,
Кинув: — Я брехать не звик!
Умивався!.. Як не віриш,
Подивися на рушник!

Андрій ДИННИК.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

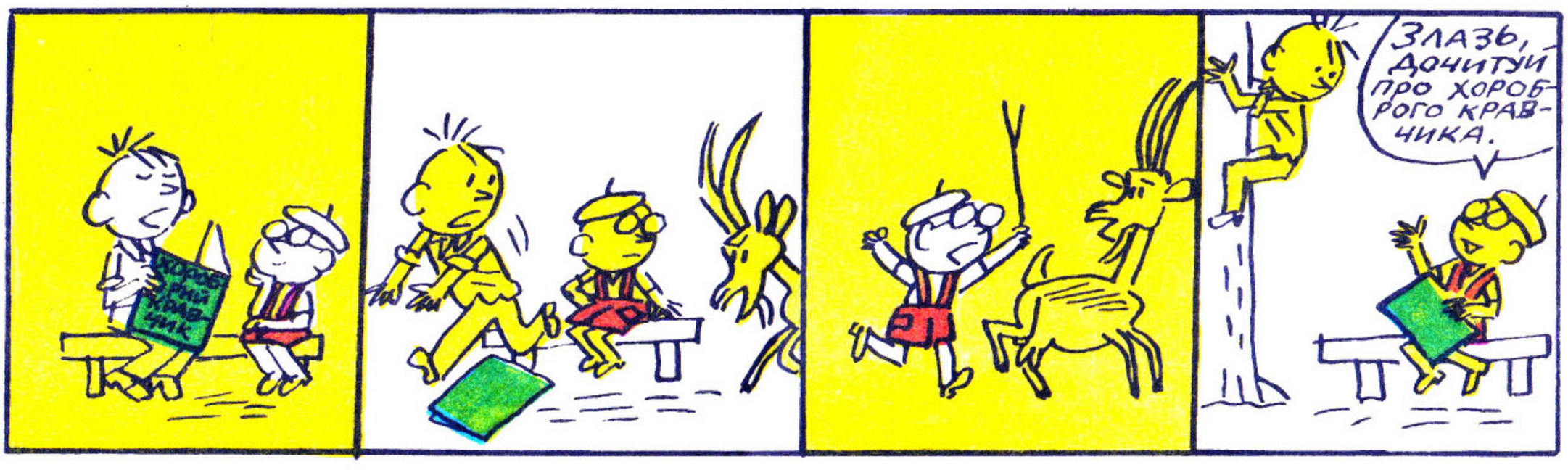

perec-ua.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

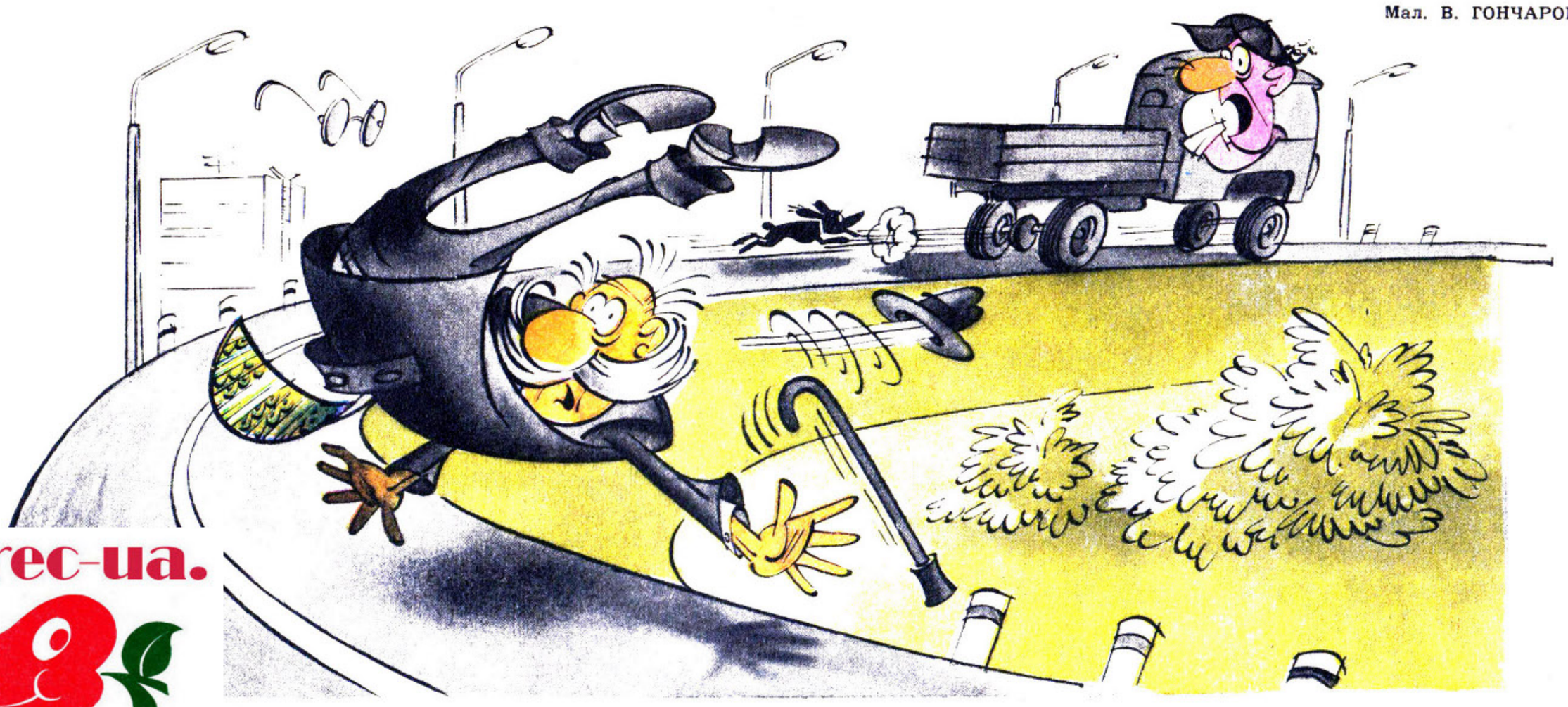

— Ти що, стара тетеря, забув, що місячник безпеки руху закінчився?!.

ВИСТАВКА ШКІРНЕТРЕСТА

ДЛЯ ВАС, ГУРМАНИ

ЯК СИР — ТАК І ЛОЖКОЮ

Назва продукту популярна — сир російський. Та на відміну від звичайного російського сиру, наш має специфічний запах і смак. Такий специфічний, що лише справжній сиролюб ризикне його покуштувати. Але й це не просто: сир кришиться так, що їсти його можна тільки ложкою. Одинадцять з половиною тонн цього незвичайного продукту прибуло на нашу виставку з Ковельського сирзаводу, що на Волині.

ЧАЙ ІЗ МАСТИЛОМ

Можливо, це звучить не дуже апетитно. Можливо, такий чай і не знайде багато прихильників. Ми навіть упевнені, що в більшості любителів чаю новий рецепт викличе обурення. Але згадайте, скільки дивовижних кулінарних новинок пробивало собі дорогу до книги про смачні і поживні страви, незважаючи на опір споживачів та здоровий глузд.

Тому ми й пропонуємо на суд громадськості півтори тисячі мішків цукру з домішками мастила, які надіслано до нас із другого Петрівського цукрокомбінату Кіровоградської області.

ВИННИЙ КАМІНЬ

Люди, які розуміються на винах, знають, що сонячні напої діляться, зокрема, і залежно од їх віку — чим витриманіше, тим краще. Відрізнити старе вино від молодого просто: на дні старого вина утворюється так званий винний камінь. Чим його більше, тим старіше вино.

На Муначівському соковинному заводі вирішили, що в наш стрімкий час чекати, поки у вині утвориться камінь — нераціонально. У чергову партію вина там додали простого піску, який негайно узявся грудками. Тепер той, хто шукатиме у вині камінь, — знайде його

НЕПОМІТНА ЛЮБОВ

З любов'ю ставляться до жінок працівники Роменської взуттєвої фабрики, із ніжністю. Ця любов на перший погляд і непомітна. Скажімо, чоботи і жіночі, і чоловічі шиють однаково з різними халявами: права вища, ліва — нижча. І ремінці як на чоловічих, так і на жіночих чоботях — перекошені. І в жіночих, і в чоловічих чоботях — дірки між підошвами і каблуками. І в цих, і в тих із устілок цвяхи стирчать. І тільки уважна людина помітить, що в чоловічих чоботях цвяхи стирчать з устілок на два міліметри вище, ніж у жіночих. Воно, звичайно, і дрібниця, а все ж таки!

ДАРУЙТЕ ТРОЯНДИ!

Як відомо, штучні троянди відрізняються від живих, опріч усього іншого, довговічністю. Вони можуть стояти в хаті місяці, роки. Цю обставину і врахували на Березівському промкомбінаті на Одещині, коли випускали чергову партію штучних квітів. Прагнучи максимально наблизити поліетиленові копії до живих оригіналів, тут подбали про недовговічність штучних троянд: вони за кілька днів линяють і деформуються так, що залишається тільки викинути на смітник.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

ФАРБУВАННЯ НА ХОДУ

Жінки, що фарбують волосся, знають, який це марудний процес. Уявляємо їх радість, коли вони дізнаються про сюрприз, що приготувало їм Головне підприємство «Укртекстильгалантереї». Тут виготовлено хустки, які, линяючи під дощем, чудово фарбують волосся.

ДЛЯ НЕПРОХАНИХ ГОСТЕЙ

Не кожний гість приємний. Буває, прийде якийсь і сидить цілий вечір. Ви йому прозоро натякаєте, що, мовляв, час спати. Ви йому кажете, що у вас невідкладні справи. А він сидить. Ось для таких ситуацій і виробляє Тростянецький деревообробний комбінат (Сумська область) стільці. Болти, що стирчать із сидіння, не дадуть непроханому гостю довго всидіти.

Рассел БЕЙКЕР

В ІМ'Я СПАСІННЯ

Оце нещодавно, коли я робив свій вечірній моціон, роздумуючи про дідуся Діогена, з пітьми виринув Благочестивий Джон із пістолетом у руці.

— Руки вгору, сер! — почув я знайомий голос.

Чимало часу спливло відтоді, як він грабував мене останній раз. Вважай, років три.

— Що, сер, просто-таки як у старі добрі часи? — поцікавився Джон, коли я віддав йому сім однодоларових папірців і 54 центи дріб'язком.

— Що правда, то правда. Як поживають дружина і діти? Вони, либонь, мусили почати працювати?

— Господь-бог не забуде вашої доброти, сер. Ви, як завжди, маєте рацію. Їм, бідолахам, довелося влаштуватися на роботу, інакше старий Джон не зміг би стільки часу проводити на вулиці в холодні ночі, роблячи хоч дещо, що можна зробити заради порятунку Америки. Вибачте, сер, але мені доведеться звільнити вас від годинника.

— А з якого це дива ти заговорив про спасіння Америки? Невже приєднався до «хрестового походу» за поліпшення породи американців?

— І як це ви догадалися, сер? Багато хто вважає це ганебним, хоч повинні були б благоговіти. Плащик, будь ласка, здійміть. Наші діти ще дякуватимуть нам за те, як ми поліпшимо цей світ.

Коли я зняв плащ, шарф, краватку та піджак і вручив їх грабіжникові, Благочестивий Джон розповів про свою дивовижну метаморфозу.

— Я «зав'язав» зі старою роботою після того, як одна жінка відкрила мені очі на всю гріховність «мокрих справ», і почав займатися здобуванням та продажем усіляких старих дрібничок.

— Вибач, Джон, сорочку треба скидати?

— Треба, сер, треба. Я й сам гадки не мав, яку велику справу роблю на благо суспільства, аж поки газет не почав читати. Розумієте, сер, коли займаєшся такою, як моя оце, роботою, то досить багато часу припадає на перерви між черговими жертвами. Од безділля я й приловчився газети переглядати.

Згорнувши плащ, шарф, галстук, він запхав їх у портфель, а тоді повідомив, що забере ще й черевики.

— Розумієте, сер, у газетах я став читати про тих, кого несправедливо іменують «злочинним світом». Шкарпетки, до речі, теж зніміть.

— То що ж ти, Джоне, усе-таки дізнався з газет?

— Про корисність так званого злочинного світу, сер, — урочисто пророк Благочестивий Джон. — Зараз я вам розкажу все по порядку. Спочатку я прочитав про одного молодика, який уколошкав досить-таки багато людей на Півдні, поки його не пристрілила поліція. Поховали його з почестями, як героя, оскільки він підняв убивство до рангу важливого акту самовираження.

— Це зовсім не переконливо, Джон. Зовсім не переконливо, — перебив я його.

— Я теж спочатку був страшенно здивований, сер, поки не прочитав про інший випадок. Кілька хлопців із Брукліна віддалися в руки поліції після того, як учинили пограбування і вбили поліцейського. Вони заявили, що не вважають своїх дій антисоціальними, бо, за їх словами, керувалися при тому тільки високими ідеалами — релігією, сер. Будь ласка, ваші штани, вони дуже прислужаться справі спасіння нашого благочесного суспільства.

— Джон, — сказав я, відчуваючи, що починаю втрачати самовладання, — раніш ти ніколи не вимагав штанів, особливо у такі холодні ночі.

— Це тільки тому, сер, що я не розумів усієї політичної, релігійної і соціальної важливості своєї справи, — сказав Благочестивий Джон, додавши, що буде краще, якщо я скину спідню сорочку і підштаники. — Для боротьби з комунізмом, — пояснив він.

Читаючи про «уотергейтський процес»*, Джон дізнався, що нальотчики проголосили себе борцями проти комунізму.

Благочестивому Джонові страх як хотілося вчинити що-небудь патріотичне, навіть якщо це пов'язане з нічною роботою на темних, холодних вулицях. Про це тлумачив мені сам Джон, кладучи портфель із моїми речами на сидіння украденої машини.

— Нема нічого злочинного в крадіжці машин, сер, якщо це допомагає Америці захиститися від безбожництва і соціального загнивання, — замість прощання сказав він.

Переклад з англійської.

---

* Суд над учасниками і безпосередніми керівниками нальоту на штаб-квартиру демократичної партії, вчиненого республіканцями з метою добратися до секретів своїх конкурентів

ЙОГО «ГВАРДІЯ»

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Дозвольте стати в стрій!

Народні усмішки

ЗАДЛЯ СУКУПНОСТІ

Це було давно. Прийшов один чоловік після тяжкої роботи додому. В хаті холодно. Подала жінка чоловікові усе, що було — окраєць черствого хліба і гірку цибулину. Засвітила каганець. Почав чоловік їсти, дмухнув та й погасив каганець.

— Чого це ти? — здивувалась жінка.

— Та, — відповів чоловік, — холодно, голодно, гірко, то нехай уже буде й темно.

Повідомив Г. ПОВОЛОЦЬКИЙ
із сел. Гірницького
Дніпропетровської області.

ТЕРМІНОВА ЧИСТКА

Заходить чоловік до хімчистки. Кладе піджак. Приймальниця каже:

— У нас роблять тільки термінову чистку. За два дні. Отож треба доплатити ще сорок процентів.

Платить і питає:

— Коли ж мені прийти за піджаком?

— Та не раніш як за два тижні: роботи багато!

Надіслав В. БАБІЙ
з м. Городенки
Івано-Франківської області.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Ти, як та сорока, по селу літаєш, — гримає чоловік на дружину. — Ніколи хати не тримаєшся.

— Чого вчепився, — огризнулась жінка, — ти ж сам чув, як лікар казав, що у мене летючий ревматизм...

Повідомив С. М. КРУГЛЯК
із с. Долинівки
Гайворонського району
Кіровоградської області.

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

— У вас нема нічого обезболюючого? — запитав учень в аптеці.

— А що в тебе болить?

— Та зараз нічого, але сьогодні тато буде перевіряти мій щоденник.

Повідомив В. ДУБ
із с. Міженець Старосамбірського району Львівської області.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Усе ще дуже низька якість пакувального паперу, що його поставляє молочним підприємствам Фастівський завод паперових і полімерних матеріалів (Київська область). Внаслідок цього велика кількість молочних пакетів розклеюється і протікає.

— Знову молоко в пакетах завезли!

Дайте, не зволікайте!

Змилуйтеся, люди добрі, над подружжям Єнєвих.

Допоможіть їм, горопашним. А то так уже бідують, так бідують, що й описати неможливо.

А втім, описати, мабуть, доведеться. Хочеш, не хочеш а треба.

І треба, либонь, почати з того, що донедавна громадяни міста Кривого Рога В. Т. Єнєв та Л. П. Єнєва жили по вулиці Горького у будинку № 23.

Жили-поживали у власному особняку, а голову собі сушили турботами про інший будинок. Про той, що у Кривому Розі на вулиці Леніна, 49.

Цей будинок Л. П. Єнєва успадкувала від батьків після їх смерті. І, як людина тверезa у своїх практичних поглядах на життя, заселила його квартирантами.

Ну, звичайно, бути господарями двох власних будинків — це не така вже проста штука, як декому, можливо, здається. Тут тобі і квартплату збирай, і за порядком доглядай... Одним словом, морока!

Щоб себе не обтяжувати зайвою морокою, подружжя в лютому 1972 року продало один будинок — той, у якому мешкало. А в травні того ж таки 1972 року вселилося в новеньку державну двокімнатну квартиру будинку № 15 другого мікрорайону міста Кривого Рога.

Самовільно вселилося.

А що, пригадайте, у нас роблять із такими свавільниками?

Не знаєте? А от т. Голиков добре знає. Мусить знати. Служба зобов'язує.

«У даний момент,— поінформував редакцію заступник голови виконкому Криворізької міськради т. Голиков,— житлово-комунальний відділ Північного гірничо-збагачувального комбінату порушує клопотання перед народним судом про адміністративне виселення Єнєвих із незаконно зайнятої квартири».

Ясно?

Ні, мабуть, не все ясно. Бо ми не сказали, коли саме т. Голиков нас про це сповістив.

А було це, між іншим, не вчора. І не позавчора. І, навіть, не цього року. Було це, уявіть собі, ще 6 вересня 1972 року.

А тепер, ласкаво вас просимо, погляньте, яке число, місяць і рік показує календар?

Не знаємо, що там він показує у кабінеті заступника голови виконкому Криворізької міськради, а от у двокімнатній квартирі, незаконно захопленій подружжям Єнєвих, усе показує, що «даний момент» ще не настав.

Бо адміністративно виселити зухвальців ще й нині ніхто не думає.

От і мучаться вони, горопашні, змордовані клопотами про свою житлову площу: в одному будинку прописані (в тому, що продали); в другому фактично, хоч і без прописки, живуть-поживають; у третьому, успадкованому від батьків, плату від квартирантів збирають.

Такий клопіт, такий клопіт, що й дихнути ніколи.

Змилуйтеся, люди добрі, над подружжям Єнєвих — дайте йому можливість позбутися цього непосильного клопоту.

Дайте, не зволікайте!

Б. ГРИГОРЧУК.

Нова пригода Ниточки

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Друже Перче!

Може б ти на своїх сторінках присоромив деяких наших односельчан, що ігнорують клубну роботу. Таких, скажімо, як Надія Больбот. Не любить вона ходити до клубу. А вже щоб у якомусь там гуртку брати участь — то й слухати не хоче.

А жаль. Дуже жаль. Бо є серед нас охочі й до самодіяльності, й до інших клубних розваг, та, на лихо, до клубу вони потрапити не можуть, бо ключі від нього — у Надії Больбот.

Вона ж бо і вважається у нас завідуючою клубом.

Навіть акуратно щомісяця розписується у відомості на зарплату. Тут вона, можна сказати, трудиться, не покладаючи рук. А от, щоб клуб відімкнути, до цього у неї руки не доходять.

МОЛОДЬ СЕЛА.

с. Райполе
Петрівського району
Кіровоградської області.

Чи міг би ти один і той же фільм переглянути разів сім? Міг би, скажеш, але для цього необхідно, щоб фільм той страшенно сподобався. А от відвідувачі кінотеатру «Росія», що у Вінниці, змушені це робити, незважаючи на художні якості картини. Все це тому, що кіномеханіки творчо підходять до демонстрування фільмів: можуть глядачів спочатку із останньою частиною познайомити, а потім уже — із першою, можуть на початку такий звук дати, що хоч із залу тікай, а під кінець — «німе» кіно крутити. Тож і буває, що й сім-вісім разів переглядаєш фільм, однак нічого не второпаєш. Хоч бери та до директора кінотеатру В. Г. Вознюка йди і проси переказати зміст своїми словами.

В. БОЙКО.

м. Вінниця.

Звертаємося до тебе за консультацією: чи солідно дорослим людям у піжмурки грати? Працівники Коростишівського районного об'єднання «Сільгосптехніка», наприклад, стверджують, що солідно. Одначе ми сумніваємося, чи вони можуть бути об'єктивними. Справа в тім, що колгосп замовив у «Сільгосптехніці» захисні окуляри для тих, хто протруює насіння. Надіслали їх нам аж тридцять пар, але з темними скельцями. В таких окулярах можна працювати, як свідчить інструкція, біля доменних печей та прокатних станів. Придатні вони й для гри в піжмурки. Але протруювати в них насіння неможливо — нічого не видно.

Власне, дещо видно. Наприклад, те, що працівники Коростишівської «Сільгосптехніки» задовольняють заявки за принципом: на тобі, небоже, що мені негоже.

ОНИЩУК,
голова групи народного контролю колгоспу «Жовтень»
Житомирської області.

Відомо, що збирання металобрухту — справа вельми клопітна. Його треба спочатку знайти, потім зібрати і, нарешті, відвезти туди, куди треба. А між тим, цей процес можна спростити настільки, що не треба буде ні шукати, ні збирати, а тільки — відвозити.

Робиться це дуже просто. Купується новий агрегат. Байдуже який, аби вага його була якомога більшою. (В Острі, наприклад, Будинок культури придбав за дві тисячі карбованців атракціон «Петля Нестерова»).

Потім агрегат акуратно кладуть у такому місці, де б на нього без перешкод діяли сонце, вітер і вода (у парку, приміром), а через деякий час — відвозять туди, куди треба... Ніякої вам мороки, а план по збиранню брухту успішно виконано і перевиконано.

Є надія, що про таке успішне виконання і перевиконання незабаром зможуть відзвітувати і в Острі. Атракціон от-от дійде до кондиції металобрухту.

О. ПЕТЬКУН,
учень Остерського будівельного технікуму.

Чернігівська область.

Страшне перо — же в гусака...

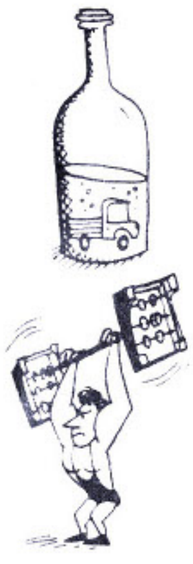

«Низька дисципліна праці покищо серед механізаторів та шоферів. Бувають часті випадки виїзду тракторів і машин не по призначенню, до того ж не у тверезому стані».

(З виступу).

Надіслав М. КРИВОВ'ЯЗ.

м. Стави
Кагарлицького району
Київської області.

* * *

«Всі учащіся забезпечуються безплатним трохразовим питанням, обмундируванням, гуртожитком, підручниками та іншими комунальними послугами».

(З оголошення).

—

«Було названо ряд прізвищ, які віддають всі свої сили в бухгалтерію...»

(З протоколу).

Надіслав В. МОРОЗ.

м. Запоріжжя.

* * *

«Сьогодні в клубі:
Тройная проверка с хронікой по 30 коп.»

(З оголошення).

—

«Продаєця корова сім год восьмий тільна живе сама крайня хата в силі Обращаця в любое время коли я дома».

(З оголошення).

Надіслала Р. СЕРЕДА.

с. Олександрівка
Пирятинського району
Полтавської області.

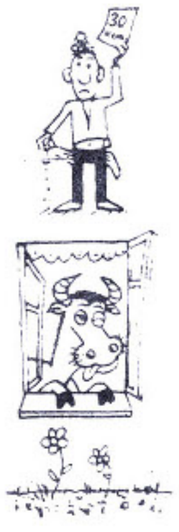

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

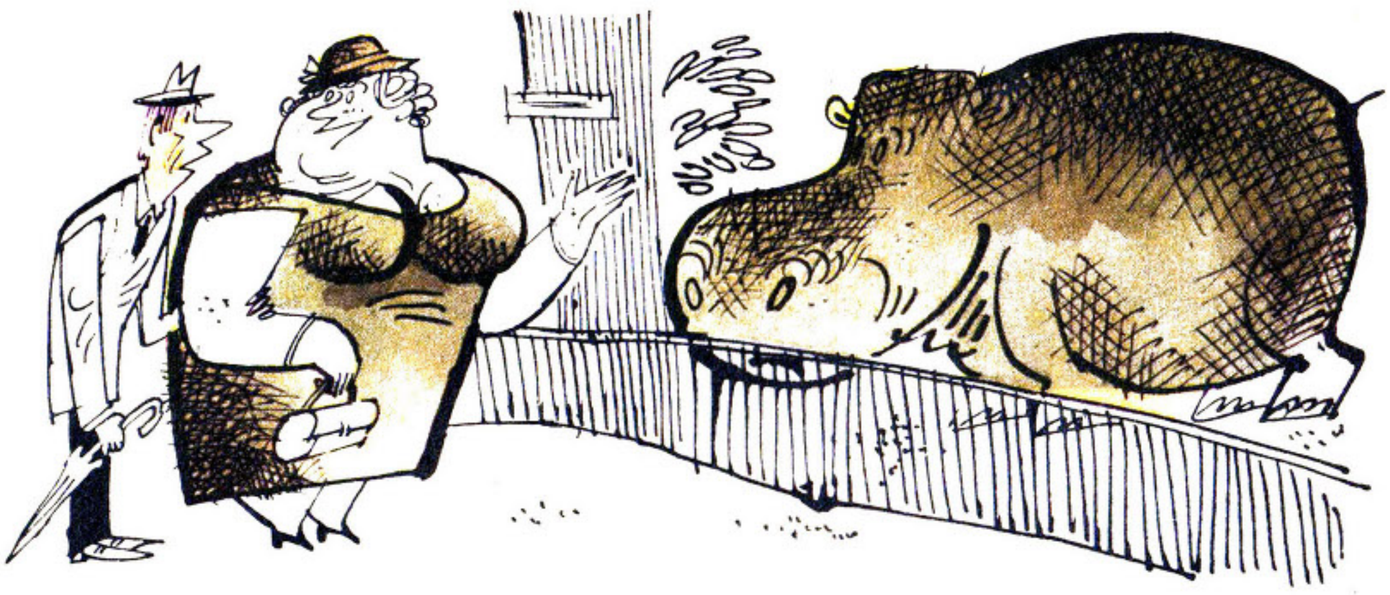

— Подивись, Петре, яка товста тварина!

Мал. В. ГАЛИНСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ЗООАФОРИЗМИ

● *Остерігайся дружніх обіймів ведмедя.*

● *— Вперед! — кричав рак, задкуючи.*

● *Воронячому хору тенори не потрібні.*

● *Заздрив карасеві у сметані.*

● *Як камбала — однобічний.*

● *Мій ворог — моя тінь! — бідкався Хамелеон.*

● *Від отари одбився і до людей не пристав.*

● *Жуйка — дієта беззубих.*

● *«Загребущий», — заздрили Восьминогу.*

● *Завів собі персональний ріг достатку.*

Микола ПОЛОТАЙ.

●

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ **Мандруючи по Чернігівщині, Перець завітав до колишнього райцентру Нова Басань, занотував свої враження про недоліки в обслуговуванні населення і опублікував їх у № 21 журналу за 1972 рік у фейлетоні «З олівцем по колишньому райцентру».**

Заступник голови виконкому Чернігівської облради тов. Сенько повідомив редакцію, що наведені у фейлетоні факти дійсно мали місце. Останнім часом Бобровицький райвиконком та обласні організації вжили заходів до поліпшення обслуговування жителів Нової Басані.

Їдальню та її підсобні приміщення капітально відремонтовано, поліпшилась якість страв, підвищилась культура обслуговування відвідувачів. Правління новобасанських колгоспів «Дружба» та імені Леніна прийняли рішення розпочати цього року будівництво бані. Нині у Новій Басані працюють майстерні: столярна, по ремонту та пошиттю одягу і взуття, перукарня, фотоательє, хімчистка тощо. Виділено приміщення для ремонту радіотелевізійної апаратури. Для поліпшення постачання жителів газом збудовано капітальні газові склади, де зберігаються газові балони. Передбачено відремонтувати приміщення Будинку культури. Проведено роботи по благоустрою населеного пункту: впорядковано вулиці, прокладено тротуари, споруджено обеліск Слави.

☆ **«Навперегін з автомобілем» — так називалася замітка, опублікована у № 1 журналу, в якій повідомлялося про те, що на маршруті Буськ—Кудирявці перестав курсувати автобус.**

Заступник начальника Львівського виробничого управління пасажирського автотранспорту тов. Биков повідомив, що замітку було обговорено на виробничій нараді в Золочівському автопідприємстві № 13132. Рух автобуса за маршрутом Новосілки — Буськ через Кудирявці поновлено.

Сюрприз

ЖАРТ

Вродлива Саша якось влітку
Несла з базару повну сітку.
Аж наздогнав її Іван —
Місцевий бравий донжуан.

І вмент красуню став благати:
— Дозвольте вас під руку взяти?!
А та: — Це все, як світ, старе,
Під руку й муж мене бере...

Іван лукаво зирк на Сашу:
— Тоді дозвольте сітку вашу?
Вона — грайливо очі вниз:
— Оце для мене вже сюрприз!

Степан ГРИЦЕНКО.

м. Київ

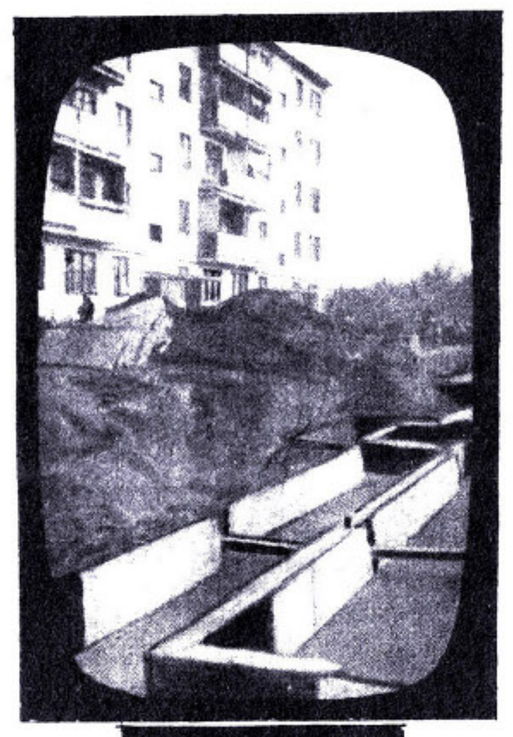

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Товариші телеглядачі!

Нашу телекамеру встановлено у дворі будинку № 7 по вулиці Сільськогосподарській у м. Кременчуці.

На перший погляд здається, ніби перед вами канави чи то для теплотраси, чи для каналізації. Насправді ж це — розкопки. Рік тому їх розпочав Кременчуцький домобудівний комбінат № 3, яким керує В. Ф. Матиченко.

Що шукає Володимир Федорович, невідомо. Але дехто говорить, нібито загублену відповідальність.

До побачення, шановні телеглядачі!

До наступного телебачення.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 13 (911) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 1. VI. 1973 р. Підписано до друку 15. VI. 1973 р. БФ 32358. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02758. Тираж 2 620 000 прим.

© Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

— Сер! Велика вада вашої зброї — те, що вона не вбиває ідей.
(«Стършел», Софія).

«Голубиця миру» — Голда Меїр.
(«Хорицонт», Берлін).

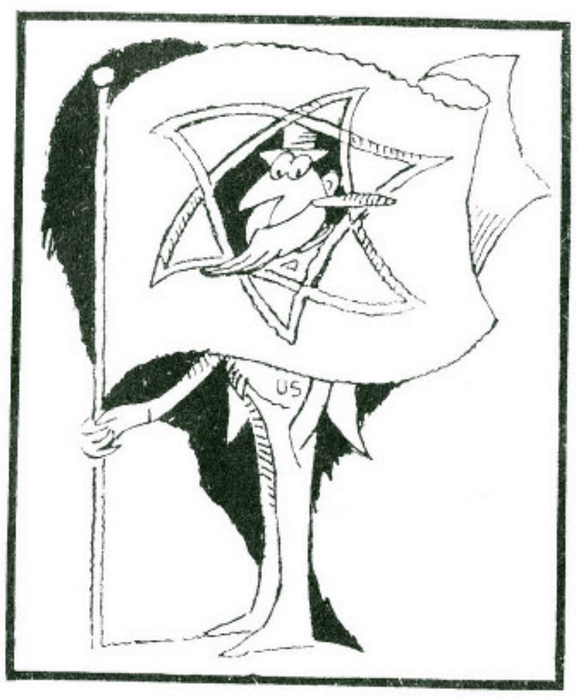

Без слів.
(«Стършел», Софія).

У капіталістичних країнах зберігається високий рівень безробіття, лютує інфляція, зростають ціни — перш за все на продукти харчування та предмети першої необхідності.

— Добре безробітним: можна не боятися інфляції...
(«Дейлі уорлд», Нью-Йорк).

У Північній Ірландії.
(«Рогач», Братіслава).

Діючи наперекір громадській думці ФРН та всупереч здоровому глуздові, західнонімецькі праві та їх підголоски з газетно-журнального концерну Шпрінгера продовжують чинити опір розрядці напруженості.

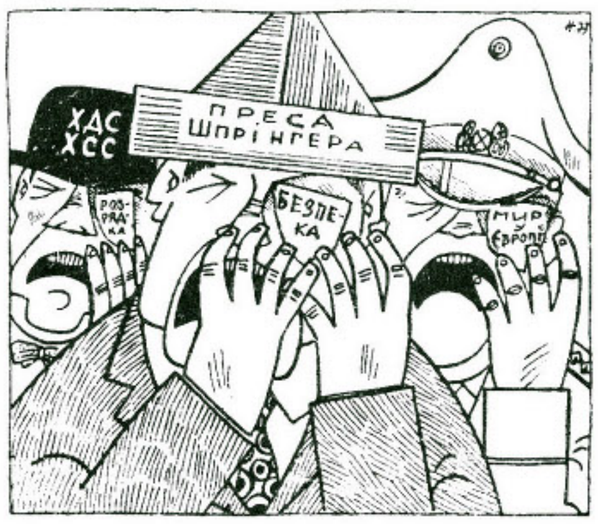

Попала в око «порошинка».
(«Вархайт», Західний Берлін).

Радіо «Вільна Європа».
(«Карузеля», Лодзь).